

Xènia Bussé |

Xènia Bussé

Xènia Bussé. Nascuda a Valls el 1968, va estudiar Periodisme a Barcelona. Llicenciada el 1991, va treballar al setmanari *El Temps* fins al 1995. L'any següent fa les maletes i se'n va a viure a l'Argentina on treballa per al diari *Página 12* mentre segueix col·laborant amb *El Temps* des de l'altra banda de l'oceà. Ja tornada a Barcelona, esdevé cap de premsa del Grup 62 fins a l'any 2000, en què passa a ser corresponsal de cultura de l'*Avui* a Madrid. Acabada l'etapa madrilenya, a Barcelona, també escriurà per al *Diari de Tarragona* i per *Serra d'Or*.

Ara mateix escriu a *El Món* i a *Serra d'Or* mentre treballa en la seva primera novel·la. Viu a Badalona amb el seu home i tres gossos.

Tatuatge

Al restaurant, a aquella hora, hi ha només els del torn del matí. No han de fer cafès i mentre no arriba l'encarregat, que dorm fins tard, es pot fer una mica la viu-viu. Perdre una mica el temps i menjar unes torrades amb provolone, per exemple. A la Montse li encanten. Mentre para les taules es queda un moment mirant en Mat. Com que és estiu, en Mat du l'uniforme de màniga curta. Està remenant amb força la salsa de base perla bolonyesa i, de sobte, la Montse li veu una marca terriblement grossa al braç esquerre. Sembla com si hi tingués una boca monstruosa, al mig del braç, blava. No se'n pot estar i li pregunta què és aquella marca. En Mat, que està de bon

humor, ha decidit que li prendrà el pèl. Només una estona. La Montse sembla bona noia però de vegades una mica beneita o estranya. La troba guapa, amb aquells ulls tan arrodonits i verdosos.

—És un tatuatge que em vaig fer de jove i que després vaig haver d'esborrar.

—De veritat? Sí que era gros! Era el nom d'una nòvia teva d'allà a Luzón? Perquè devia tenir el nom molt llarg...

En Mat es fa l'interessant. No diu res. Riu per sota el nas, com si volgués dir que n'eren moltes, les nòvies, i per tant, molts noms tatuats, l'un darrere l'altre.

—Va, explica-m'ho. De veritat era un tatuatge? Què hi duies dibuixat? Un drac? Un tigre?

En Mat veu que la Montse és tan crèdula que li sap greu i no la vol enredar més. Però té ganes de fer-ho durar.

—És una altra cosa...

—Què? Va digue-m'ho, va, Maaaat...

—Agafa unes llimones i du-les aquí al costat. Comença a tallar-les per les begudes i així l'encarregat, quan arribi, no et dirà res.

—Quin malparit...

—Fes-ho.

La Montse li fa cas i torna de seguida amb les llimones i el ganivet i xec, xec, xec, comença tallar-les. Primer per la meitat, després en mitges llunes. Les que van dretes clavades al caire dels gots, amb un tall al mig. El suc de llimona li cou a les mans, arrossinades de dur els plats que cremen quan surten de la cuina.

—Hi ha una cosa del meu país que no m'agrada gens. Allà, massa vegades la gent jove, quan ha begut massa, decideix arreglar les coses amb ganivets a les mans... Jo era boig també, a la meva època. Ara ja no, tinc família i he de pensar en ells. No bec gens. Fumo poquet, ja ho saps. M'escapo a fumar al lavabo només dues o tres vegades en tot el dia.

—Què va passar?

—Un dia, a mitjanit, va arribar el meu germà petit a casa amb tota la cara ensangonada. Recordo que era a la meva habitació mig endormiscat però vaig sentir l'enrenou. En una casa de fusta com la nostra se sent gairebé tot. Li havien clavat una pallissa en una baralla, al bar d'en Ling. Som d'un poble petit o sigui que aviat se

sabria qui ho havia fet. Primer l'hi vaig demanar al meu germà, per saber si tenia por, però m'ho va dir de seguida. Havien estat tres males peces que coneixia bé: tres covards contra el meu pobre germà tot sol. Vaig embogir només de pensar-hi. Vaig agafar el meu *bolo** i me'n vaig anar al carrer dels bars, amb la sang bullint. Anava amb dos amics meus i aviat vaig trobar els fatxendes que havien estomacat mon germà. Se'n va lligar una de bona, cops de puny i puntades de peu només d'entrada. I com sempre, van aparèixer els ganivets, les fulles lluent sota les llums grogues que sortien del bar, les úniques enmig de la nit. Abans que jo pogués fer-li res al cabró principal, xac, vaig rebre un cop del seu *bolo* al braç. Va ser un cop sec i duríssim i després, el dolor horrorós. I la sangada. Quasi me'l va tallar rodó, el malparit. Em va quedar penjant i sagnava tant que aviat es va fer un toll vermell i espès a terra. Jo mateix la trepitjava sense adonar-me'n perquè li deia de tot, a aquell fill de puta. Els meus amics em van haver d'agafar perquè li volia fotre el *bolo* al mig del cap... amb el braç quasi arrossegant darrere meu. Em van treure d'allí i em van dur a curar-me. A la matinada, quasi a la sortida del sol, el farmacèutic de Pangasinan va enllestir el sargit que ara veus. Li va quedar una monada, no et sembla?

I vinga riure, en Mat.

La Montse es va esgarriar de pensar-ho. Però la història l'havia sorprès i captivat a la vegada.

—Puc passar-hi el dit per damunt? Et farà mal?

—Sí, passa-li. Ja fa molt de temps que no em fa mal. Només de vegades sembla que em tibi i m'hi passi corrent elèctrica.

—Uau. Va trigar molt a fer-se la cicatriu?

—Uns quants dies per tancar-se, després una crosta. I després uns dies més. Ma mare no en va voler saber res. Però em va dir que ja veuria com m'ho faria per anar a sembrar l'arròs, tota la setmana.

—Tu sembraves arròs?

—Sí. És clar. Ho feia tothom. Casa meva està tota envoltada de camps d'arròs. Els pobles de les muntanyes de Luzón són al mig dels arrossars. Durant la collita, allí tothom es fica de peus a l'aigua i, au, a treballar. Ho vaig passar malament perquè la ferida em feia estrebades. Els camps, quan estan inundats, són plens de serps i, si a més d'anar plantant, les has d'espantar només amb una mà sola... És per això que al turmell esquerre hi tinc una altra marca... Veus? Això són les dents d'una serp monstruosa de dos caps...

*Ganivet curt típic del camp filipí.